

עין משפט
נר מצוה

קסג א מ"י פ"ה מהל' אישות
הל"א [והל"ב] סמג עשין
מח טוש"ע אה"ע ס"י כח סעי'
כא כב :

קסד ב מיי פיי מהל
מאכלות אסורות הל'
ט סמג לאזין קמד טוש"ע יו"ד
סי רלד ס"א:
קסה ג מיי שס הליו סמג
לאזין קמה טוש"ע יו"ד
סי רלז ס"ג:

קסו ד מ"י שס פ"ד הל' כב
סמג לאוין קמה:
קסו ה מ"י שס פ"ח הלט"ו
סמג לאוין קלט:

קסח ו מי" פ"א מהל'
שחיטה הלי"ד סמג
עשין סג טוש"ע יו"ד סי' ו
סעי' א:

תורה אור השלם

1. וְכִי תִבְּאוּ אֶל הָאֶרֶץ
וְנִשְׁתַּחֲוִיתֶם כָּל עֵץ
מֵאֲבָל וְעִרְלָתָם אֶת פְּרִי
שֶׁלֶשׁ שָׁנִים יִהְיֶה לָכֶם
עֲרִילִים לֹא יֵאָכֵל:
- וּקְרָא יט כג
2. לֹא תִזְרַע בְּרִמְקָם כִּלְאִים
כִּן תִּקְדֹּשׁ הַמָּלְאָה הַזֹּאת
אֲשֶׁר תִּזְרַע וּתְבוֹאָת הַכֶּרֶם:
בְּרִים כ כב
3. וְכִי יֵצֵא שׁוֹר אֶת אִשׁוֹ אֵל
אֶת אִשָּׁה וּמֵת סָקוֹל יִסָּקֵל
הַשּׁוֹר וְלֹא יֵאָכֵל אֶת בְּשָׂרוֹ
וּבִעַל הַשּׁוֹר נָקִי:
- שְׁמוֹת כא כח

מוסף רש"י

לאר עכבדא גבא ארמיא
עכבר הויה נחמיה
חבור, אם לא הויה נח
לעצמו כי הוא גובל, בעל
לעצמו קא רגוה על (עברין)
א. ויור הכהן משעבר נכנס
למבו ויור מפרץ רודסי
(מכור חתה). מכור חתה
ברמיין. מכור חתה
מיתפס בקשרות ומנוחה לו
לעצמו דלפיו ספור לאתני
מיתפס מיוס הלא הלא
מחיל עליו עי' ערלה אלא
(אשכנז) על ערלה קא עמיח
לוי דוקא ערלה אשכנז
ארמיא מיתפס מדרגתן אפור
(עברין דא). לאר צבעה
בן קנפליס אנוחם ששומד
לעצמו ערלה אשכנז עמיח
(אשכנז) בן לאר דרעיל
א. אשכנז בן צמון על
ערלה (אשכנז ששחטו
לאחר שנבגדו דרעו. וספי
אמר קא קטול קטול אשכנז
אז לא קטול קטול על פי
א. יאכל לאשכנז (אשכנז)
א. לאשכנז חשע חשע חשע

המקדש בערלה בו' אינה

מקודשת. פירוש
לפי שאיסור הנאה (ש) וא"מ אמאי אינה
מקודשת הא שרי ליהנות ממנו שלא
בדרך הנאתו כדלמך צ"ל כל שרי
(פסחים דף ק"ד) יש לומר כדלמך אמאי
לדיכא שזה פירוטו אלא בדרך הנאתו
אי נמי יש לומר דמייירי שפיר לדיכא
שזה פירוטו אף שלא בדרך הנאתו
מ"מ כיון שהנאה כפורה שיש לה
ליהנות דרך הנאתו ואינו טעם
סמכה לעמה והוי "מקח טעות
ואס' דלמך ואמאי לא תשיב צדך

ממתי? פיגול ונותר וטמא ויש לומר
 דלא חשיב חמץ בפסח משום דקס'
 בהגא' בפרק כל שעה (שם דף כ'
 כוכבים משום דלא שייך למיתני ביה
 שהרי עבודת כוכבים חופסת דמיה
מנין ש"א יצבע בו. אע"ג
 לנאשמועין שלא יצבע דס"ד
 דמכלה אותו קמ"ל דלסור בכל

בשברת. פ'י' יהיא דאין לוקמין עבדים: **הא לא ברה**
קנסינן לאמור. כמו יהוא דלעיל דאמר יחזרו
דמיס למקומם שהו קנסא למוכר שרופא למכור בהמתו
חזן לירושלים דקנס הוא כשמתחזור לו:

ונקנסיה ללוקא. פירוש שיאכל

יתבטל ולפרוש ר"מ פריץ ויאלץ
ההמעות שצד המוכר יואלץ לחלוץ
על ידי הלוקח אבל לפי צירוף קשה
מא פריץ אדרבה מוטב לקנות
המוכר להוילא איסור מידו מלקנות
הלוקח וישאר האיסור ביד המוכר
כלומר ההמעות שלא נתחללו ושמא
יאלסן חוץ לירושלים דכסבור נתחללו
ו"ל דלדידיה הכי פריץ וליקנסיה
ללוקח שילך לבית המוכר ויאמר לו
המעות שהן קדושין צריך מהא
קדושתן על אלו ואז יאלץ לחלוץ:
מסתברא כ"ה היבא דאיבא
איסור מנסיון י"ה.

פירוש והיינו המוכר שהרי המעות
למעשר בשרומו היו קיימא ולפיכך
קילו ישי יסחורו דמיס למקומס
והיינו שלם זכר דמיס וזה דוחק
לפירוש ריב"א פדירס דלעולס המעות
ביד המוכר קדושים מקדושה מעשר
וארץ להעלוש לירושלים א"כ
אלדבס וזות הוא לוֹב מהא' דלמך
יסחור דמיס למקומס טעוב לוֹב יסחור
לוֹב בהמתו מלהעלות דמיס בירושלים
אכל לפירוש הר"ס ינחא קר' וזה קשה
לפירוש הקומטרס דליפ' טע' גבי אכל
מסבין להוסיף מעות מעשר שני
לחולין דהמעות ינחא לחולין והבהמה
קדושה ועלה קאמר יסחור דמיס
למקומס ואס' כן לפי סבבא דזו המיס
ליה למקנסיה ללוקח למימר דיאכל
כנגדו בירושלים ששרי היסבור הוא
ידרו דהיינו בהמה אכל לפירוש
ג' [ריב"א] ינחא ששרי היסבור הוא
יד המוכר ינחא תאמר ליה דקאמר
גמרא' ודקטורס ללוקח יאכל כנגדו
מאי קנס הוא זה? כי נמי אמר יסחורו
דמיס למקומס קרין הלוקח להעלות
המעות לירושלים וי"ל דהקנס הוה
זוה דמסמחא לן בהמה עיקר
ממעות מעשר שני ליפטר עינאו
מלעלות לירושלים וכו' וכשגמרו לו
שיאכל כנגדו בירושלים והתקנה יהיה
שלו יהיה לו הפסד גדול בלקיחת
הבהמה לנחם:

האיש מקדש פרק שני קידושין

שְׁצַרְתָּ. המוכר שהדמים צדו: ומתמהינן הא לא צרה קנסין
למוכר: אלא חורא גבגב אלמלא חור שהעבר מניע גיבתו שם
לא היה גובגב: חורא מנא ליה. האן לו הגיבה: **בזתנא** מקדש
צערלא דו'. דלולא איסורי מינה דליף לא גבמלא:
מכרן וקידש דמיסא מקודש. דלין

הדמים נתפסין באיסור דלילין קלמין)^א
גמ' מנלן. שאסורה בהנאה:
זמן שלא יהנה ממנו. כגון שלא
ינטע בו כערי הראוי לנטע בו
כגון קליפי גחזין ושומר לפירי אסור
כפירי^ב: ולא ידליק בו אם הנר.
כגון מן השמן: אף גלאי הכרם
פוסל אם דמיו. אלהם תנן במתני'
מוכרין וקודש דמיהס: מקודשת אלהם
אין ואסורין לא דמיהס: שוה נבלה.
הואיל וסקוין ונבלה כבר למדנו מלא
תאכלו כל נבלה (דברים יד) שאסורה
באכילה: מגיד ואם שחטו רר.
ותרתי אשמועינן קרא סקול יסכל
השור ואם שחט לו איכיל: להיסקל
דסקולין משקל. ולאסורה בהנאה
אחא דלא יאכל משמע איסורי הנאה
דדבי אבהו דמנצילה [לא] נפקא
לן זה איסור הנאה שהנבלה פרט
בהי הכתוב הנאה הגאה והכי כתיב
בדיהי דהדא לא יאכל ולא פרט
אחריי היתר ובעל השור נקי לפרש
אחרינא אחא לחאי כופר דמי וזלות
דלקמן: עד שיערט לך הכסוב
דמחלטיטריך לפרש בנצילה לגר אשר
בשעריך מתנהגה ואכלה^ג למשרייה
בהגה ולא נכחד בו אלא כל תאכל
ש"מ ולא תאכלו איסור הנאה הלא
ובפסחים (דף כג.) פרכינן עלה

הגהות הב"ח

- (א) גב' חורא (מאי קעביד)
תא"מ ונ"ב ס"א מנא ליה:

מוסף תוספות

- א. מאחר שהמוכר בפנינו.
תוס' הרא"ש. ב. טיבותא היא
לגבי משום טירחא דאורחיא.
תוס' רשב"י. ג. טפי משיחזור
דמים למקומן. תוס' רשב"י.

תום' ר"י הזקן

חור לא רבה, בתרומה, חורש.
 חור ושעברך מצויע ש.
 גנבה. מנא לו. מאין לו
 הנבחה. **מחנה**.
 כל הני אסורין ניתני. מחנה
 ובמכר מחותני שהדמים
 חומרים אשתי חופסי חורש
 ולפס מסקא גורדירם חורש
 השותפים (מו, ה) אפי'
 חור חופסי דמין אסור
 לחתלה לחורש
 האשה, דבעני חתני
 לחופין בגורדי חורש
 א"כ, וביי ס' אדמי מחני
 תנא מברן וקדש דמדיח
 מקדושתו, אלא לאו בגורדי
 חור, דחיי חתני אמי לחתלה
 הוא ולא את דיעבד בעי
 אפישטא ולחורבא.
 ואת הפרש בן קדושין
 ושאנא תנא דרמבם עי
 שש דגדירם כמו סבאנור
 חורש פרק י', בשעאלא,
 ובריש ששכור לאו דכרי
 (רש"י) וישאל בן כפר
 חורש [ש"י] נה, ב
 ידה למעושי (ש' ג' לא
 ירה. כוון
 מחפירות ששכור מהם
 ולא ידליק.
 שמהלוקין בתו.

היאט וחיצטריך לאשמועין שלא ידליק דסלקא דעתך דשרי משום
כדרך הנאמרו שרי. [וע"ע היטב תוס' ב"ק קא. ד"ה ולא יצבע]:

אם שחטו, היבא בדבוק צור. דהיינו כעין שקילה בלשון (שם רמא). מידי סכין באורית
 היבא דסקיליה (ב"ק רמא). ולחנך תנאי. דבז"ק פרק שור שנגח (רמא). דמפקי ליה. להאי נק
 חצי כופר לא משלם. ואיכא דמפיק ליה לדמי ולדות. אם נגח אשה הרה ויאלו ילדיה (פסחים בב

מַתְנִי פִּיגוּל וְנוֹתֵר וְעוֹמֵא וִישׁ לֹמֵר דְּבִקְדָּשִׁים לֹא קָא מֵיירֵה
 דְּלֵא חֲשִׁיב חֻמֵּי דְּבִקְדָּשׁ מִשּׁוּם דְּקִסְכֵּי כְּרִיז יוֹסִי הַגְּלִילִי דְּשִׁי
 בִּנְהֵא דְּפִרְק כָּל שְׁעָה (שם 97 ד.) וְהֵא דְּלֵא חֲשִׁיב עֲבוּת
 כּוֹכְבִּים דְּלֵא שִׁיךְ לְמֵיתֵי זִיָּה מִכְּרַן וְקִידָשׁ דְּמֵיתֵי מִקְדוּשָׁת
 שְׁהִי עֲבוּת כּוֹכְבִּים תּוֹסַפֵּת דְּמֵיתֵי וְשִׁבְעִית אֵינֶה הַבְּעִיזֹר:
מִנִּין שְׁלֹא יִצְבָּעוּ בָּהּ אֲעִיז דְּלֵאמֵרִין לֹא יִהְיֶה אֲלֵתֵי
 לֹא שְׁמוּעִין שְׁלֹא יֵצֵעַ דִּס"ד דְּשִׁי מִשּׁוּם דְּחֻזּוֹתָ אֵלֵי מִילָה
 דְּמַכְלָה אוֹתוֹ קִמְ"ל דְּאִסּוּר בְּכָל עֵינִי וְכַדְרָךְ הִגְאֵתוֹ אֲבָל שֶׁל

וזה הנאה, דהשתא אנטיקרי ליה לקרא לאפוקי בלשון אכילה (ב"ק נט.) ואימא דני מילי. ול
במקדמות. זלע של קנה (חולין טו.) תרדייהו מלא יאכל. כר' אבהו ליהיא דשחטיה וכל שק
זוור מחצי כופר, דקאמר נקי מחצי כופר, אם המית איש, דאילו מועד משלם כופר שלם והתם אם

מצורע. מכשיר
הם שהרי חוץ
נעשית מצותה להכ
המצורע לבא אל המח
מכשיר בפנים.
מצורע. מכפר בפנים.
הקרבנות. מכפר בח
עגלה ערופה. המשו

עין משפט
נר מצוה
נז:

קעג א מיי פ"ג מה'
איסורי מוזנח הל"ו
והל' יא:
ב [מיי שס פ"ד הל"ב]:
קעד ג מיי פ"א מהל'
טומאת צרעת הל'
א:

ד [מ״י] פ״ו מהל' נזירות
הל״ד]:
קעה ה מ״י פ״ז מהל'
נזירות הל״ד סמג
עשן קמח טו״ע יו״ד ס״
שכא עט״ח ח:

קען ו מי' פ"ט מהל'
מאכלות אסורות
הל"א סמג לאוין קמ
טוש"ע יו"ד סי' פז סעיף
א:

ז [מיי] פ"ח מהל' מעשה
הקרבות]:
קעז ח ט י מיי' פ"ב
מהל' שחיטה הל' א'
סמג עשין סג:

תורה אור השלם

1. וְהָיָה לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
מִן הַדְּרֹת שָׁבַע הַפְּעָמִים
נִסְחָר וְשִׁלַּח אֶת הַצִּיָּפִים
הַהֵם לְפָנֶיךָ עֲנִי הַשְׁמָדָה
יִקְרָא יְיָ יְיָ
2. לְמִי יִדְרֹךְ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
אֶת יִצְחָר לְפָנֶיךָ הָאֵשׁ עֲנִי
מִלֹּאֵת הַקִּטְמִם אֲשֶׁר יִדְרֹךְ
לִי קֹדֶשׁ יִתְּנֶה יְיָ אֱלֹהֵינוּ
שֶׁלֹּא יִכְרַח מִבְּרִיחֵהּ יְיָ
3. רֹאשִׁית בְּבוּרֵי
אֲדֻמָּתָךְ בְּבוּרֵי אֵת בִּית יְיָ
אֲלֵךְךָ אֶת תְּבִשְׁלֵךְ אֲמֹר
רֹאשִׁית בְּבוּרֵי אֲדֻמָּתָךְ
תְּבִישְׁלֵךְ אֵת בִּית יְיָ אֲלֵךְךָ
תְּבִשְׁלֵךְ אֶת תְּבִשְׁלֵךְ אֲמֹר
שֶׁמֶת לְךָ
4. וְתִבְלֹעַ לְךָ בְּלִלָה
לֶגֶר אֲשֶׁר בִּשְׁעֶיךָ
תִּתְּנֶנָּה וְאִכְלֶנָּה וְאִכְלֶנָּה
לְבָנֶיךָ יְיָ עֲנִי הַשְׁמָדָה
אֶתָּה לִי אֲלֵךְךָ אֲמֹר
תְּבִשְׁלֵךְ אֶת תְּבִשְׁלֵךְ אֲמֹר
דְּבָרֶיךָ יְיָ כֹּה
5. וְנִשְׁבַּח שֶׁדֶּה תִּתְּנֶנָּה לִי
אֲשֶׁר לֹא יִשְׁלַח סִרְפֹּל לִי
וְתִבְלֹעַ לְכֹל שֶׁלֹּא יִשְׁלַח
אֲתָּה
6. וְאִי אֶתְנֶה אֲלֵךְךָ עֲנִי
לִי לִפְנֵי מִשְׁכַּן יְיָ דָם
יִשְׁכַּח מִלִּי הַדָּהוּ דָם
יִשְׁכַּח וְיִכְרַח אֵישׁ הַדָּהוּ
מִכֶּסֶד עֲנִי וְיִקְרָא יְיָ יְיָ
7. וְסִמֵּךְ לִי אֶת הַקִּטְמִם
קִרְבְּנוֹ וְשִׁחֲטֵנוּ פֶתַח אֹהֶל
עֲנִי וְיִקְרָא יְיָ אֲתָּה
וְתִכְנִיטֵנָּה לְפָנֶיךָ עֲנִי
הַמִּכְנִיטֵנָּה לְפָנֶיךָ עֲנִי
8. וְסִמֵּךְ לִי אֶת הַקִּטְמִם
רֹאשִׁית וְשִׁחֲטֵנוּ אֶת לִפְנֵי
אֹהֶל עֲנִי וְיִקְרָא יְיָ אֲתָּה
אֲתָּה אֶת דָּמִי עֲנִי
9. וְיִכְרַח מִכֶּסֶד הַקִּטְמִם
אֲשֶׁר יִכְרַח לִי אֲלֵךְךָ
לִשׁוֹן שֶׁמֶת שֶׁם וְתִבְלֹעַ
מִבְּקֶרֶת מִמֶּנּוּ וְנִשְׁבַּח
נָתַן לִי כֹה אֲשֶׁר שִׁחֲטֵנוּ
וְאִכְלֵנוּ בִּשְׁעֶיךָ בְּלִלָה
אֶת נַפְשִׁי
10. דְּבָרֶיךָ יְיָ כֹּה

גליון הש"ס

גמ' רשב"י אומר משום
ר"ש (בן יוחאי). כן הוא
בחולין קטן:

האיש מקדש פרק שני קידושין

הָרִי רֹבֵעַ וְנֹרְבֵעַ בְּעֵדִים דְּבַעֲלֵי חַיִּים נִינְהוּ וְאִסִּירֵי: להִי נִקֵּט עֵדִים לְהִי עַל פִּי עַד אַחַד לֹא עַל פִּי עֵנִילִים אִינִם אֶסְרִין לְהִדְיוּט וְאִם תִּמְחַל עַל רִ"ת דְּמִפְרָסָא דְשׁוּר הַנִּסְקָל שְׂרִי בִּהְנֵאָה כָּל זִמְנָא שְׂהוּב חֵי אֲלָף עַד אַחַר הַקִּטְלֵיהֶם בִּן נְנִי קֶאֱמַר בְּרֹבֵעַ וְנֹרְבֵעַ אִם כֵּן קֶשָׁה מִהֲכָא דְמֵאִי קֶאֱמַר דְּבַעֲלֵי חַיִּים אֶסְרִי דְמַשְׁמַע אֶסְרִין בִּהְנֵאָה אֶף מַחֲסִים וְלִפִּי שִׁטְעוֹן אֶף כֵּן מוֹכֵר כָּאֵן הִנֵּה אִם כָּלל אֲלֵה לֹא מִזְוִי בְּעַלִּי חַיִּים אֶסְרִי כְּלוּמַר שְׂהוּבֵיהֶם הַכְּבוֹד שֶׁלֹּא לְשׁוּחֲטוֹ כְּדִי לֵאכּוֹל הַבָּשָׂר וּפְרִיץ הִי רֹבֵעַ וְנֹרְבֵעַ דְּבַעֲלֵי חַיִּים נִינְהוּ וְאִם הִוָּה רֹבֵעַ הַכְּבוֹד לֵאכּוֹל מִשְׁחָטָא כְּדִי לֵאכּוֹל הַבָּשָׂר אֲלֵה אִינִם מִשְׁחָטָא כָּל זִמְנָא שְׂהִם חַיִּים וְלֵא מוֹתֵר:

כשעומד תוך חציר ויורקנה חן
 רחובה. פי' הקונטרס כדעה
 לא ממני שילוח דבצין ושלח על פי
 השרה וקסא דשתי מנעוה היא ומטהר
 חוץ לעיר שהרי אסור ליכנס לפנים
 מן החומה וי"ל דשמא אחר כפרה
 להי' הכין ונשאה ואי הוא או שלוחו
 עיר ומשלחה חוץ לעיר: **בזה שר'**
בשרף אסור. פי' בקונטרס אסור
 בהנאה לפי שאין להם מי ימירם
 דכיון דהוקדשו אינן יכולין להיות
 מותרים אלא ע"י זריקה מתמת
 בקדשים ואילו שנחתכו בחוץ אינן
 מורקין והקדש הר"מ דכמו כן מנינו
 שזריקה מניחא מידי מעילה ואפילו
 הכי אמרינן (מעילה דף יג.) קדשים
 שממו יאיו מידי מעילה ואע"פ שלא
 נזרק הדם וכמו כן נאמר שהשחיטה
 מוציא מידי אסור ארב מן החי
 ויהיו מותרים בצליהו לפיכך פירש
 הר"ם מה שלי בשלך אסור ואין להם
 מורת קדש לעלות למזבח לפיכך
 הצעלים אף שלך בצלי לא היה להם
 מורת חולין וכן חזו להתרה דשיין
 צבור דהיינו אכליה:

תלמוד צומר ושחטו ושחטו אותו
ושחט אותו. מי בקוטרם
דלמתי קראי צריכי וחד
לעופות וחד לניסור איכלה דיעבד
תמפרש גמרא "אם אינו ענין
לשחיטה תניהו לאיכלה דלבעלי
מומין לא צלטריך קרא חף לשחיטה
דמפרש טעמא שברי הוא מין הכשר
ואספר רזא לא יבזיו מן צבדא וכל
צריך קרא לא ע"א דבטיה נמי
קאמר מרבה אני את החיה שיטנה
בשחיטה כבהמה משמע דכלאו קרא
מייתי את רש יומר דה"ק מרבה אני
את החיה בדוקא ר' לאו קרא אכל
כיון דאיכא קרא נוקי בדא בקא רזא
בעלי מומין יותר שוין שהן מין
הכשר וישנו בשחיטה עוד "ל תל"
ושחטו ושחט אותו ושחט אותו
דמשמע ומצריך ג' קראי חד לבעלי
מומין וחד לחיה וחד לעופות ואסור
איכלה דיעבד נפקי לה מקרא
דמתימים דכי היכי דנפקא לן דאסרי
לאכול תמימים מוחזת ואכלת כמו כן
נמי אסור לה מאחר דנפקא לן דאסור
לאכול שוחטין צבירה דנאמר דקרא
דמה אסתה וצח קאי אכולהו:

חלומה

לא ישחוט ואם שחט יהא מותר תלמוד לומר כי ירד ואכלת מה שאתה זוכה ברחוק מקום אתה אוכל ואי זוכה במקום קרוב פרט לחולין שנשחטו בעזרה

מוקלה. זהמה ^ו שהוקלה
בזמורה (דף כח.) מן הבהמה
להוציא את הגעזד מן הא
לה: רוצע ונרצע צעדים.

וַיַּעֲבֹד דָּבֻעַלִי חַיִּים נִינְחוּ וְאִסְרִי אֲסִירִי
לַגְבוּהַ לְהַדְרִיט מִיִּשְׂרָאֵל שְׂרִי מִתְקַף לָהּ
מִיָּה הִיא ⁽⁶⁾ רֹבֵעַ וְנֹרֵעַ כְּעֵדִים דָּבֻעַלִי
וְנִינְחוּ וְאִסְרִי אֲלֵא אֲמַר רַבִּי יוֹחָנָן מִשּׁוּם
מַעֲוֹן בֶּן יוֹחִי לֹא מִצִּינּוּ רֹבַע בְּעָלֵי חַיִּים
רִים דְּבִי ר' יִשְׁמַעֲאֵל תֵּנָא דָּאֲמַר קְרָא
ר' ⁽⁶⁾ עַל פְּנֵי הַשְּׂדֵה כְּשֵׁדָה מַה שֶּׁדָּה
תַּף אָף הָאֵי נָמוּ מוֹתֵרָתָא הָאֵי שֶׁדָּה לַחֲבִי
דְּרֵאתָא הַגְמָו מִבְּעֵי לִיהַ לְכַדְרֵתָא
לֹא שְׁלֵא יַעֲמֹד בִּיפּוֹ וַיּוֹרְקָנָה לִים בְּגִבְתָּהּ
לְמַדְבַּר יִשְׁלֵא יַעֲמֹד חוּץ לְעִיר
בְּתוֹךְ הָעִיר אֲלֵא כָל שְׁעוֹמֵד בְּעִיר
חוּץ לְחוֹמָה וְאִידָךְ א"ב נִכְתּוּב קְרָא
מֵאִי הַשְּׂדֵה שְׁמַע מִינָה תִּרְתִּי ⁽⁷⁾ רַבָּא
לֹא אֲמַרְהָ תוֹרָה שְׁלֵא לְתַקְלָה: בִּשְׁעָר
מְגֻלָּן דָּאֲמַר קְרָא ⁽²⁾ קִדְשׁ יִהְיֶה גֹדֶל פֶּרַע
וְיֵאֲשׁוּ ⁽¹⁰⁾ וַיְדִילוּ יִהְיֶה קִדְשׁ אִי מַה קִּדְשׁ
אֵת דְּמִיּוֹ וַיּוֹצֵא לְחֻלּוּלִין אָף שְׁעָר נִזִּיר
אֵת דְּמִיּוֹ וַיּוֹצֵא לְחֻלּוּלִין מִי קִרְיָנָן קוֹדֶשׁ
קִרְיָנָן: בְּפֶטֶר חֲמוּר: גִּימָא מִתְנַתִּין
בְּר' שְׁמַעוֹן דִּתְנֵיא ⁽⁷⁾ פֶּטֶר חֲמוּר ⁽⁸⁾ אֲסוּר
דְּבִרִי ר' יְהוֹדָה ור' שְׁמַעוֹן מִתִּיר
דְּבַר נַחֲמָן אֲמַר רַבָּה בִּר אֲבוּהַ לֵּאחֶר
וְדִבְרֵי הֶכְל: בִּשְׂר בַּחֲלָב: מְגֻלָּן
דְּבִי ר' יִשְׁמַעֲאֵל ⁽³⁾ לֹא תִבְשַׁל גְּדִי
אֲמָו ג"פ אַחַד יֵאִסוּר אֲכִילָה וְאֲחַד
הִנָּהוּ אֲחַד יֵאִסוּר בִּישׁוּל מִתְנַתִּין
יֵהֵא יֵהֵא תֵנָא ⁽¹⁰⁾ דִּתְנֵיא ⁽⁷⁾ ר"ש בֶּן ⁽¹¹⁾ יְהוֹדָה
בִּשְׂר בַּחֲלָב אֲסוּר בִּאֲכִילָה וּמוֹתֵר
הַשְּׁנֵאֲמַר כִּי עִם קִדְשׁ אֲתָה לָהּ
לֹא תִבְשַׁל גְּדִי בַּחֲלָב אֲמָו וְלֵחֶלֶן
וְאֲנָשִׁי קוֹדֶשׁ תְּהִיּוּן לִי מַה לֵּחֶלֶן
בִּאֲכִילָה וּמוֹתֵר בְּהִנָּהוּ אָף כֹּאֵן אֲסוּר
הַשְּׁנֵאֲמַר בְּהִנָּהוּ: וְחֻלּוּלִין שְׁנִשְׁחַטּוּ
מִנָּה הֵנִי מִלִּיל אֲמַר ר' יוֹחָנָן מִשּׁוּם
קִדְשׁ אֲמַרְהָ תוֹרָה שְׁחָט ⁽⁸⁾ לִי בִשְׁלִי
בִּשְׁלֹךְ מַה שְׁלִי בִּשְׁלֹךְ אֲסוּר ⁽¹⁰⁾ הָאֵף שְׁלֹךְ
אֲסוּר אִי מַה שְׁלִי בִּשְׁלֹךְ עֲנוּשׁ כֶּרֶת
לֹךְ בִּשְׁלִי עֲנוּשׁ כֶּרֶת אֲמַר קְרָא ⁽⁵⁾ וְאֵל
אֲחֵל מוֹעֵד לֹא הִבִּיאוּ לְחֻקֵּיב קִרְבָּן
כֶּרֶת עַל קִרְבָּן עֲנוּשׁ כֶּרֶת עַל חֻלּוּלִין
מִטּוֹ בַּעֲזָרָה אֵין עֲנוּשׁ כֶּרֶת אִיכָא
דְּמַה לְשִׁלִּי בִּשְׁלֹךְ שֶׁכֵּן עֲנוּשׁ כֶּרֶת
אֲמַר אֲבִי מִהֲכָא ⁽⁷⁾ וְשִׁחַטּוּ ⁽¹⁰⁾ וְשִׁחַטּוּ אוֹתוֹ
עַל אוֹתוֹ תִּלְתָּא קְרָאִי יִתִּירִי מַה תִּלְמוּד
לִפִּי שְׁנֵאֲמַר ⁽¹¹⁾ כִּי יִרְחַק מִמֶּךָּ הַמָּקוֹם
בְּרוּחוֹךְ מָקוֹם ⁽⁸⁾ אֲתָהּ זֹכֵב וְאִי אֲתָהּ
בְּמָקוֹם קִרְבּוֹ פֶּרַט לְחֻלּוּלִין שְׁלֵא יִשְׁחַטּוּ
וְאֵין לִי אֲלֵא תַמִּימִים הִרְאִוִים לִיקְרֹב
לְרִבּוֹת בְּעָלֵי מוֹמִין מִרְבָּה אֲנִי אֵת בְּעָלֵי
שֶׁכֵּן מִין ⁽¹⁰⁾ הַמְכַשִּׁיר מִנִּין לְרִבּוֹת אֵת
מִרְבָּה אֲנִי אֵת הַחִיָּה שְׁהִיא בְּשִׁחִיטָהּ
הַ מִנִּין לְרִבּוֹת אֵת הַעוֹפוֹת תִּלְמוּד
וְשִׁחַטּוּ וְשִׁחַטּוּ אוֹתוֹ ⁽¹⁰⁾ וְשִׁחַטּוּ אוֹתוֹ יִכּוֹל
וְלֹמַר כִּי יִרְחַק מִמֶּךָּ הַמָּקוֹם וּזְבַחַת
אֲתָה אוֹכֵל וְאִי אֲתָה אוֹכֵל מַה שֶּׁאֲתָה
שִׁחַטּוּ בַּעֲזָרָה וְאֵין לִי אֲלֵא תַמִּימִים
הִרְאִוִים

בעזרה דכל דבר זביחה אסר רחמנא: מנין
מר ושחטו ושחט אלוו ושחט אלוו. והכי נמי
רבה אני את החיה הכי קאמר אי לא כתב

[illegible]

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) נמ' דאמר קרא ושלח את הצפור החיה על פני: (ב) שם שמוט שלי: (ג) רש"י ד"ה ה"ג צת"כ וכו' ופירושא (חד) לחיה וכו' בדעצד) תא"מ וכו' ס"א חד לבעלי מומין רחד לחיה וחד לעופותא:)

מוסף רש"י

הובא בסוף המסכת.

תום' ר"י הזקן

מוקצה. בהמה שהוקצה
לקרובות ע"ז. ועבד.
שהשתחוה לה ואסירי
לגבוה כראיתו בהמורה
[כח, א]. רובע ונרבע
בערים. דבני סקילה
נינהו ואסורים לאחר
שננמר דינם. להקלה.
שאם ילכדנה אדם יאכלנה
הילכך הואיל ואמה
ושלח ודאי מותרת היא.
פלוטא דר' יהודה ר'.
שמעון מפרש בכבורות
[ט, א], וקאמר התם
דמדה ר' שמעון לאחר
ערפה שהוא אסור
בנהא.

